

КВІТНЕВИЙ ЗОРЕПАД В ЗДІА

Блискучий заключний концерт танцюристів, акторів та вокалістів Студентського центру мистецтв Port-Arte відбувся 15 квітня в актовій залі академії.

Відразу ж зазначу, що неприємно зачепило за живе — наявність достатньої кількості вільних місць у залі. Це що — усі на заняттях? Неповага до виконавців? Недостатня реклама події?.. Усім же ж відомо, що на концерти Центру мистецтв завжди «рвуться» всі — від мала до велика!

Проте, ті, кому пощастило здобути «квітка», не шкодували долоней, аплодуючи молодим зіркам академії. Ті, хто оголошення не побачив — прийміть наші співчуття, тому що концерт, справді, був розкішним. І, як це іноді відбувається, прощальним для тих, хто цього року закінчує навчання в академії. Але, сподіваємось, вони, як, наприклад, цього разу зробили колишні «порт-артівці» Денис Гончаров, Вікторія Кузнецова, — будуть до нас заходити, відвідувати...

Перед початком концертної програми відбулося нагородження найбільш талановитих студентів, які протягом п'яти років блискуче поєднували навчання та акторську майстерність у концертах, мюзиклах та театральних постановках студентського центру мистецтв Port-Arte. На превеликий жаль, глядачі не тільки не побачили на сцені всіх тих, хто претендував на ту чи іншу номінацію, навіть не всі переможці з'явилися на сцені (засоромилися чи що?)... Володимир Іванович Пожуєв, який, за традицією, вручав нагороди, з цього приводу пожартував, що має намір вручати грамоти тим з номінантів, хто потрудився хоча б вийти на сцену... А якщо серйозно, то ось список найкращих за номінаціями:

- кращий хореограф-постановник –
Олена Зелена;	- кращий танцюрист – Юлія
Архипова;
- кращий хореограф – Інна Гунько;	- відкриття року – Руденков
Олександр;
- пластика року – Анастасія
Маслова;	- актор року – Максим Богданов;
- різноплановий танцюрист – Надія
Волкова;	- актриса року – Дар'я Осташенко;
	- танцюрист року – Ірина Романенко.

За вклад у розвиток вокального жанру та блискуче поєднання виконавчої та акторської майстерності в театральних постановках, мюзиклах, концертах Гребенніков Олег був нагороджений Гран-Прі.

Кожен номер мав свою родзинку, свій характер, своє неповторне виконання, що викликало шалений успіх та бурхливі оплески глядачів. Дякуємо тобі, наш улюблений Port-Arte!!!

Н. Юсупова

Юлія Калюжна,
ОА-08-10

«Редкая птица» долетіла до середини Дніпра...

Пі відкритий Всеукраїнський фестиваль авторської пісні та пісенської поезії «Редкая птица» відбудеться у нашому місті з 20 до 23 травня на базі дитячого табору «Чайка» (ЗТРЗ), що на острові Хортиця. У межах фестивалю пройдуть творчі майстерні, конкурсний та тематичні концерти, виступи гостей фестивалю, зустрічі з відомими виконавцями цього жанру. Голова конкурсного журі — Олександр Мірзаян (Москва), члени журі — І.Жук (Київ), В.Завгородній (Донецьк), Р.Туріяньська (Суми), М. Барановський (Москва)...

Серед почесних гостей — Т. Шаов (Москва), Б.Бурда (Одеса), Ірен Раздобудько (Київ).

Також планується проведення двох концертів з нагоди відкриття та закриття фестивалю «Редкая птица» в концертній залі обласної філармонії (20 травня та 23 травня о 18-й год.). Запрошуємо всіх прихильників жанру авторської пісні до участі у святі!

Детальніше — на сайті Bards.name,
festivali.org.ua.

ІСТОРІЇ, ЯКІ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ...

(Початок на с.4) Потім надійшло повідомлення, що він «...загинув без вісті в червні 1943 року». Моя прабабуся все життя прожила в рідному селі, і все життя чекала, що повернеться її чоловік. Навіть у свої 87 років не залишала надії довідатися хоть що-небудь про чоловіка. Але не судилося... Під час війни моя прабабуся дала притулок родині з п'яти осіб, серед яких було 3 дітей. Цю родину лиха година застала в селі — бігти було вже нікуди. Потім вони всі переїхали до Донецька й поки була жива моя старенька прабабуся, листувалися з нею.

Коли прийшли німці, вони зайняли будинок, і моя прабабуся з бабусею та з «квартирантами» переселилися в корівник, де була корова, яку, до речі, взимку німці убили — вона була з телям, а їм захотілося молока. Бабуся намагалася пояснити, що ніяк корова не зможе дати молока, ось і пустили її на м'ясо. І на всю зиму залишили 4 дітей без молока. Потім інші німецькі солдати (вони періодично мінялися), почали вимагати від бабусі молока і яєць. Бабуся пояснювала, що ні корови, ні курей — нема, і дістати цього ніде. Тоді німці вивели прабабусю і бабусю на вулицю на мороз, посадили на замет і почали кричати, що вони євреї і їх треба розстріляти! Але

Чисте місто – здорові ми!

З нагоди Дня довкілля 17.04.08 у культурно – розважальному комплексі «Дубовий гай» комітетом міської ради у справах сім'ї та молоді була проведена міська молодіжна акція «Чисте місто – здорові ми!» до якої залучилися студенти ЗДІА.

Почесним гостем на зустрічі був міський голова Карташов Є. Г., який висловив присутнім подяку за допомогу у важкій праці збереження краси м. Запоріжжя.

Одними з найактивніших учасників акції стали студенти ЗДІА, які доклали чимало зусиль у благородну справу відновлення природного комплексу. За активну участь у акції студенти були нагороджені почесною грамотою.

Після плідної праці у парку нас вразили своїми надзвичайними пі-сенними і танцювальними талантами молоді артисти Запоріжжя та подарували можливість ще раз переконавшись, що наша молодь – це справжній скарб та майбутнє нації.

Пізніше всі учасники заходу змагалися у спортивній спартакіаді, де проявили спритність, мужність та силу, а після змагань мали змогу насолодитися смачним обідом.

Ми сподіваємось, що це був не останній подібний захід, у якому ми власними зусиллями зможемо зберегти та покращити надзвичайну красу нашого міста!

завдяки щасливому випадку ці крики почули — та з'явився перекладач. Так моя бабуся і прабабуся залишилися живі. Німці завжди були жорстокими, особливо, після того, як зазнали нищівного удару під Москвою. Але найобразливіше було те, розповідала бабуся, що свої односельці переходили на їх бік і ставали гірші за ворога. У селі таких людей називали «поліцаями». Поліцаї міг зайти в будинок, забрати останній шматок хліба, при тому знав, що в будинку маленьке дитя. Поліцаї складали списки молодих людей (адже жили всі в одному селі), яких можна було відправити до Німеччини. Так забрали нашу родичку, але 1946 року вона, на щастя, повернулася додому. Але багато хто з їх села не повернувся...

У Запоріжжі — величезна кількість вулиць, названих на честь подій і героїв Великої Вітчизняної війни. Наше місто відновлювалося з руїн, а вулицям, які відроджувалися, давали імена тих, хто обороняв Запоріжжя в 1941 році, визволяв у 1943-му, підпільників і партизанів, героїв, чий імена надихали людей на подвиги. Нинішні вулиці міста носять імена Героїв Радянського Союзу Аваліані, Авраменка, Кияшка, Михайлова, Полякова, Парамонова, Тюленіна, Глазунова, Кузнєцова, Кутузова, Судця, Яценко та багатьох інших.

Одна з найгарніших вулиць у Ленінському районі гордо носить ім'я Героя Радянського Союзу, маршала Василя Івановича Чуйкова, командуючого восьмою гвардійською армією. Ім'я легендарного маршала вікопомне для запоріжців саме тому, що за його пропозицією у Запоріжжі 14 жовтня 1943 року вперше був проведений нічний штурм Запорізького плацдарму силами трьох загальновійськових армій, танкового і механізованого корпусів. Цей бій увійшов в історію військового мистецтва, як приклад високої бойової майстерності Радянської армії і приніс Запоріжжю довгоочікувану свободу від фашистської чуми.

Ще одна тиха вулиця Ленінського району носить ім'я Миколи Матвійовича Михайлова (1902-1965) — це учасник громадянської та радянської-фінської (1939-1940) воєн, генерал-майор, командир 78-ї стрілецької дивізії, Герой Радянського Союзу (1945). В травні 1943 р. дивізія, під його командуванням вела бої за утримання плацдарму на правому березі Дніпра, в районі Федорівки, Миколаївки, прорвала оборонний рубіж німців і першою увійшла в Запоріжжя.

Аваліані Лаврентій Іванович (1923-1943) — Герой Радянського Союзу (1943, посмертно). 9 жовтня 1943 р. при наступі на хутір Канадський (Токмакський р-н) командир відділення 1372-го стрілецького полку (Південний фронт) сержант Аваліані, увірвавши-

до траншей противника, знищив багато фашистів. 10 жовтня 1943 р. його відділення відбило численні атаки піхоти і танків противника. У цьому бою Л. І. Аваліані загинув. Поховано його у с. Новоліубовка Токмакського району.

Мешканець Запоріжжя Герой Радянського Союзу Кияшко Віктор Іванович (1920-1945) у роки Великої Вітчизняної війни служив у 1248-му винищувально-протитанковому артилерійському полку (6-а армія, 1-й Український фронт). Сержант Кияшко 7 лютого 1945 р. в бою у районі м. Мальч (Польща) одним з перших вивів свою гармату на відкриту позицію і впритул розстріляв піхоту противника. Замінив пораненого ко-мандира. Коли закінчилися снаряди, зібрав групу з 17 стрільців та відкрив вогонь по ворогу. В цій битві знищив 2 ворожі гармати, 3 кулемета та багато живої сили противника. Помер від ран 16 квітня 1945 року.

Ім'я маршала авіації Володимира Олександровича Судця, колишнього слюсара заводу „Комунар“, особливо дорого нам. Він був начальником воїнського гарнізону до війни, очолював захист міста в перші дні війни, а в жовтні

ЗУСТРІЧ ПОКОЛІНЬ

1943 року визволяв Запоріжжя, керуючи 17-ою повітряною армією. Пізніше став маршалом авіації, удостоєний звання Героя Радянського Союзу, має 11 бойових орденів і медалей... Почесний мешканець Запоріжжя та Тирасполя.

Герой Радянського Союзу Іван Йосипович Копьонкін (1917-1942) з 1941 р. проживав у Запоріжжі. На початку Великої Вітчизняної війни сформував партизанський загін, який в листопаді 1941 р. з боями здійснив рейд по Харківській та Полтавській областях. До 15 січня 1942 р. загін провів 10 бойових операцій. У червні 1942 р. в битві з карателями у смт Нова Водолага (Харківська обл.) Копьонкін був поранений, попав у полон до гітлерівців й загинув.

Молодший лейтенант, розвідник 3-го Українського фронту Микола Гордійович Курузов (р. н. невід.-1984) у роки Великої Вітчизняної війни в листопадову ніч 1943 р. проявив мужність та героїзм, рятуючи греблю Дніпрогесу ім. Леніна. За виконання складних розвідницьких операцій Курузов був нагороджений орденами Богдана Хмельницького, Вітчизняної війни та Червоної Зірки. 15 грудня 1984 р. його не стало.

Вирішальний наступ на Запоріжжя розгорнувся в ніч з 12 на 13 жовтня 1943 року. Після артилерійської підготовки в атаку пішли радянські танки з включеними фарами. Танк лейтенанта Миколи Яценка першим прорвався до міста, знищив 4 ворожих танки, кілька вогневих точок, понад 100 гітлерівців... Важко поранені танкісти до останньої хвилини вели вогонь по гітлерівцям. За проявлену мужність М. Яценку посмертно було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Одна з вулиць міста названа іменем М. Яценка. У 1960 р. у Запоріжжі на площі Радянській було встановлено пам'ятник героям-танкістам — танк Т-34 на високому гранітному постаменті.

У нашому місті споруджено більше 40 військових пам'ятників, в т.ч. меморіальний комплекс на братській могилі воїнів, загиблих при форсуванні Дніпра в районі Днепрогеса, Монумент Слави радянським військам, встановлений на місці форсування через Дніпро в жовтні-листопаді 1943 року, скульптор — Раппопорт Б.І., архітектор — Єгоров Ю.П. (ЗДІА); військове меморіальне кладовище, алея Слави; пам'ятники робітникам, загиблим під час ВВВ, встановлені на території „Запорожстали“, ЗТМК, електровозремонтного заводу. Запоріжці шанують пам'ять воїнів, загиблих смертю героїв в битвах за їх місто.

Тернисті та лаврові стежки твоєї долі...

(Початок на с 4). Спочатку я дуже плакала, переживала. Від перенапруги навіть захворіла. З часом, оговтавшись, втяглася у новий ритм життя. Навколо, такі ж як і я, — поляки, французи, чехи. Особливо зблизилася з полячкою Вандою, вона й навчила способам виживання. Освоївши доїння корів, я полегшила собі існування — звісно, годували нас погано. Робітників не катували, не знущалися з них, але й хорошого нічого ми не бачили.

А от Марусі з господарями поталанило. Ї годували, і ставилися до неї добре, працювала — в міру. Господар навіть привозив її до мене в гості.

Одного разу ми отримали повідомлення: у Дрездені в карантинному таборі знаходяться наші земляки. Марусин господар, відпросивши мене у бауера, повіз нас туди. Зустріч була хвилюючою та тривожною. Обійнявши худих і знесилених розумівців, ми розпитували їх про рідних і близьких. Мене чекала сумна звістка: за допомогу партизанам арештували маму та сестру Таїсу. У числі інших Таїсу розстріляли. Вона була надзвичайною людиною. Прикута до ліжка тяжкою хворобою, вона не здавалася, вчилася, розвивалася, боролася з недугою. І — перемогла. Стала на ноги, отримала освіту, вчителювала у Розумівській та Балабинській школах. Щороку на День Перемоги наша родина відвідує братську могилу (у районі дослідної станції), де похована сестра”...

З 1947 і до 1972 року Л. М. Кисла працювала вчителем у рідній школі. Кожен її учень — то частинка серця, віддана щиро і безкорисно. Пам'ятає ветеран педагогічної ниви усі етапи розвитку освіти у Розумівці. Разом з чоловіком навіть підготувала альбом „Розвиток освіти села Розумівки“. Її чоловік Павло Пилипович Москаленко — ветеран війни, учасник Параду Перемоги, — директор музею Бойової Слави — теж все життя трудився на педагогічній ниві, був завучем Розумівської школи.

За плечима тисячі доріг, зустрічей, подій, переплетення власної долі з десятками інших, що й складає величне поняття „вічність”...